

Svátek Povýšení svatého kříže (2026)

1. čtení – Nm 21,4b-9

Každý uštknutý, když se na měděného hada podívá, zůstane naživu.

Čtení ze čtvrté knihy Mojžíšovy.

Hebreové táhli směrem k Rákosovému moři a lid už omrzelo být stále na cestě. Lidé mluvili proti Bohu i Mojžíšovi: „Proč jste nás vyvedli z Egypta? Abychom umřeli tady na poušti? Není chléb ani voda. Už máme dost té hladové stravy.“ Hospodin poslal proto na lid jedovaté hady, jejichž uštknutí způsobilo smrt mnoha lidí z Izraele. Lidé přišli k Mojžíšovi a řekli: „Hřešili jsme, když jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě; modli se k Hospodinu, aby od nás odstranil hady.“ A Mojžíš se modlil za lid. Hospodin řekl Mojžíšovi: „Udělej si hada a vztyč ho na kůl; každý uštknutý, když se na něj podívá, zůstane naživu.“ Mojžíš zhotovil měděného hada, vztyčil ho na kůl, a když had někoho uštkl a ten pohlédl na měděného hada, zůstal naživu.

Mezizpěv – Žl 78 (77), 1-2.34-35.36-37.38

Nezapomínejte na Boží skutky!

Slyš, můj lide, mé naučení,
nastav uši slovům mých úst!
Otevřu k průpovědi svá ústa,
vyložím tajemné události z pradávných dob.

Když Hospodin hubil Izraele, hledali ho,
obraceli se a sháněli se po Bohu.
Vzpomínali si, že Bůh je jim skálou,
že Nejvyšší, Bůh, je jim zachráncem.

Lísali se k němu ústy,
ale svým jazykem mu lhali,
neboť jejich srdce nebylo k němu upřímné
a nebyli věrni jeho smlouvě.

On však milostivě odpouštěl vinu a nehubil je,
často potlačoval svůj hněv
a nedal zcela vzplát své nevoli.

2. čtení – Flp 2,6-11

Ponížil se, proto ho také Bůh povýšil.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Zpěv před evangeliem

Aleluja. Klaníme se ti, Kriste, a velebíme tě, neboť svým křížem jsi vykoupil svět. Aleluja.

Evangelium – Jan 3,13-17

Syn člověka musí být vyslyšen.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl Nikodémovi: „Nikdo nevystoupil do nebe kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka. Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen.“

Homilie

Drazí bratří a sestry!

kříž je zvláštní znamení. Pro nás křesťany je posvátný. Máme ho doma, v kostele, nosíme ho na krku. Když se modlíme, děláme znamení kříže. Ale pro lidi Ježíšovy doby byl kříž především **nástrojem hanebné a kruté smrti**. A právě tento nástroj smrti se stal znamením naší spásy.

Dnes slavíme svátek **Povýšení svatého kříže**. A možná si položíme otázku: Proč vlastně kříž povyšovat? Proč ho stavět do středu naší víry?

Protože **na kříži nám Bůh ukázal, jak velká je jeho láska k člověku**. Ježíš na kříži nepřemohl zlo násilím. Přemohl je svou láskou. Přijal utrpení, odmítnutí i smrt, aby nám otevřel cestu k životu.

Evangelium nám dnes připomíná obraz hada vyzdviženého Mojžíšem na poušti. Izraelité, kteří se na něj podívali, byli zachráněni. Ježíš tento obraz vztahuje na sebe: „**Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka.**“

Ježíš bude vyvýšen na kříži. A právě tam se odehraje něco, co lidský rozum těžko chápe: **z nástroje smrti se stává cesta k životu.**

Každý z nás má ve svém životě nějaký kříž. Někdo nese kříž nemoci, jiný stárí, samoty nebo ztráty člověka, kterého miloval. Někdo trpí kvůli problémům v rodině, kvůli dětem, které se vzdálily od Boha. Jiný zápasí se svou slabostí, závislostí nebo nějakým životním selháním.

Někdy bychom nejraději svůj kříž odložili. A je přirozené, že se utrpení bráníme. **Křesťanství neznamená, že máme utrpení vyhledávat.** Znamená ale, že když už kříž přijde, nemusíme ho nést sami.

Ježíš totiž neříká: „Vezmi svůj kříž a nes ho sám.“ Říká: „**Vezmi svůj kříž a následuj mě.**“

To je velký rozdíl.

Ježíš jde před námi. On ví, co znamená bolest, opuštěnost, strach i smrt. Proto když neseme svůj kříž, není vedle nás někdo, kdo by nám jen z dálky říkal: „Vydrž.“ **Je tam ten, který sám prošel cestou kříže.**

A právě proto může mít i naše utrpení smysl. Ne proto, že utrpení samo o sobě je dobré. Ale proto, že **když ho spojíme s Kristem, může se stát cestou lásky, důvěry a nakonec i vzkříšení.**

Svatý kříž nám také připomíná, že posledním slovem není utrpení. Posledním slovem není nemoc. Není jím ani smrt. **Posledním slovem je život a vzkříšení.**

Když se tedy dnes díváme na kříž, neměli bychom vidět jen Krista, který trpí. Měli bychom vidět také Krista, který **miluje až do krajnosti.**

A možná bychom dnes měli svůj kříž přestat vnímat pouze jako trest nebo neštěstí. Možná se můžeme naučit říkat: „Pane Ježíši, nerozumím tomu, proč to musím prožívat. Ale nechci tím projít bez tebe. Buď se mnou a pomoz mi nést to, co už sám nést nedokážu.“

Drazí bratři a sestry, když se dnes podíváme na kříž, vzpomeňme na jednoduchou pravdu: **Ježíšův kříž není znamením porážky, ale lásky. A náš kříž není konečnou stanicí, ale může se stát cestou ke vzkříšení.**

Proto se nebojme svého kříže. Ne proto, že je lehký, ale proto, že **na jeho cestě nejdeme sami. Kristus jde před námi.**

A tak dnes můžeme s větší důvěrou udělat znamení kříže a říci: **Pane Ježíši, pomoz mi nést můj kříž, sjednot' ho se svým křížem a jednou mě přived' k životu, který už nebude mít žádné utrpení ani smrt. Amen.**